595.706492
E61
Ent.

ENTOMOLOGISCHE BERICHTEN

MAANDBLAD UITGEGEVEN DOOR

DE NEDERLANDSE ENTOMOLOGISCHE VERENIGING

Officiële afkorting (World List): Ent. Ber., Amst.

Deel 37 | 1 november 1977 | No. 11

Adres van de Redactie:
B. J. LEMPKE, Plantage Middenlaan 64, 1018 DH Amsterdam — Nederland

INHOUD: B. J. LEMPKE, Drie nog niet uit Nederland vermelde Lepidoptera (p. 161). — R. BATTEN, Two new Mordellidae (Coleoptera) from Southern Europe, and a key to the Mordellistena micans group (p. 167). — Korte mededelingen (p. 166: Uyttenboogaart-Eliasenstichting; A. M. SPEIJER; p. 176: 1st European Congress of Entomology).

Drie nog niet uit Nederland vermelde Lepidoptera

door

B. J. Lempke

Instituut voor Taxonomische Zoölogie (Zoölogisch Museum), Amsterdam

ABSTRACT. — A discussion is given of three species of Lepidoptera not yet mentioned for the Dutch fauna, viz 1. *Sclerocona acutellus* (Eversmann) (Pyralidae), two specimens of which were caught in 1976 in a swampy area in the prov. of Overijsel; 2. *Pterophorus baliodactylus* Zeller (Pterophoridae), which was met with in the south of Dutch Limburg in 1965 and 1968 and in the prov. of Zeeland in 1976; 3. *Cucullia fraudatrix* (Eversmann) (Noctuidae), caught in Gelderland in 1976.

In dit artikel worden twee Lepidoptera vermeld die nieuw zijn voor de Nederlandse fauna. De derde soort werd eerder gevangen en ook goed gedetermineerd, maar publicatie ervan bleef tot nog toe achterwege.

Sclerocona acutellus (Eversmann) (Pyralidae). Op 26 juni 1976 vergezelde ik de heren B. van Aartsen en J. B. Wolschrijn op een excursie naar Overijsel. Ons plan was om op licht te gaan vangen bij Eerde, ten zuidoosten van Ommen, een geheel nieuw gebied voor ons. Het weer was ideaal. Overdag was de thermometer gestegen tot 34°C en in de late schemering was het nog tegen de 30°. De aanvlucht was biezonder goed, niet zo zeer wat het aantal exemplaren betreft (een vrij algemene ervaring in 1976), als wat het aantal soorten aangaat. Onze zorgvuldig bijgehouden lijsten kwamen tot een totaal van 173 soorten „macro's", een voor Nederlandse begrippen fantastisch aantal. Daarbij kwamen nog een 60 „micro's", zodat de expeditie uit een oogpunt van inventarisatie meer dan geslaagd was. Helaas liet één aggregaat het al spoedig afweten, zodat we tenslotte nog de beschikking over een enkel vangscherm hadden.

Met een tussenpoos van ongeveer een half uur verschenen hierop twee zeer verse exemplaren van een Pyralide, eerst een ♀, daarna een ♂, van een soort die we niet thuis konden brengen. Voor ons stond al dadelijk vast, dat hij nog nooit eerder in Nederland gevangen was. De soortbepaling lukte aanvankelijk niet. In geen van de bekende handboeken trof ik een afbeelding aan, ook niet in de werken van Hübner [1796-1832] en Duponchel (1836), hoewel de laatste een zeer groot aantal gekleurde figuren van Franse „micro's" geeft. Achteraf bleek me dat ik iets te vroeg gestopt was met zoeken, want Herrich-Schäffer (1848, Pyrales, fig. 60) gaf een redelijk goede afbeelding. Maar ik zou er toch niet veel mee opgeschoten zijn, want in de tekst (p. 6) noemde hij de vlinder *Duponchelia cilialis* en het was ons al lang duidelijk, dat onze soort niet Hübner's *cilialis* was. Vrijwel gelijktijdig hielpen Drs. J. H. Kuchlein, die inmiddels het

♀ onder zijn berusting had, en de Franse Pyraliden-specialist H. Marion, aan wie ik een foto gestuurd had, ons aan de juiste naam, namelijk *Sclerocona acutellus* (Eversmann).

Zoals de hierbij gereproduceerde foto laat zien, heeft *acutellus* net als *Nascia cilialis* (Hübner) een opvallend scherpe voorvleugelpunt. De voorvleugels zijn geelachtig bruin met een heel smal wit randje langs de costa, de achtervleugels zijn veel lichter, naar de binnenrand toe witachtig, franjelijn op alle vleugels iets donkerder bruin, waartegen de zuiver witte franje scherp afsteekt. *Nascia cilialis* is onmiddellijk ervan te onderscheiden door de brede bruine aderen op de voorvleugels, terwijl de wortel van de eveneens witte franje zwart-bruin is (zie Beirne, 1954, pl. 12, fig. 11).

Eversmann beschreef de soort in 1842 (p. 563) als *Chilo acutellus* naar in Oost-Rusland verzameld materiaal. In 1844 (p. 540) gaf hij de vindplaats nauwkeuriger aan: „Habitat in provincia Orenburgensis campis".

Lederer (1863: 386) beschreef in zijn behandeling van de Pyralidae een nieuw genus, *Calamochrous*, met de nieuwe soort *chilonalis* uit Venezuela. Tot dit genus rekende hij ook *acutellus* (en *cilialis*), hoewel hij van geen van beide een exemplaar gezien had. Tot in de Catalogus van Staudinger & Rebel (1901 (2): 59) en nog lang daarna treffen we deze nomenclatuur aan. Toch had Meyrick (1890: 445) er reeds op gewezen, dat *acutellus* sterk van de Zuidamerikaanse soort afwijkt en daarom voor de Europese een nieuw genus opgericht, *Sclerocona*. Geleidelijk aan komt deze naam nu in gebruik.

In West-Europa is *Sclerocona acutellus* een zeer lokaal voorkomende vlinder, waarvan de vindplaatsen ver uit elkaar liggen, terwijl het aantal gevangen exemplaren altijd gering is. Toch krijgt men niet de indruk met een migrant te doen te hebben, maar wel degelijk met een indigeen, omdat de betrouwbare vangsten in dit gebied altijd in een bepaalde biocoenose plaatsvinden, namelijk in die van vochtige terreinen. Marion (in litt.) beschouwt de soort in West-Europa als een relict. Roesler (in Heuser et al., 1971: 76) zegt dat de vlinder als een hygrothermrelict, dus als een relict thuis horend in vochtige terreinen, opgevat zou kunnen worden. Ook de Nederlandse vindplaats grensde aan een moerassig stuk grond. De vangst vlak na elkaar van een zeer vers ♀ en ♂ wijst er eveneens op dat we met een indigeen te maken hebben.

Wat de Franse vindplaatsen betreft, Lhomme (1935: 105) vermeldt Alpes-Maritimes (door Marion (1966: 369) in twijfel getrokken), Caudéran en Bordeaux (beide in Gironde). Later werd de vlinder aangetroffen in het marais d'Epannes bij Amuré (Deux-Sèvres). Van een exemplaar hiervan beeldt Marion het genitaalapparaat van het ♂ af (1966: 333, pl. M, fig. 117), terwijl een foto van de vlinder pas in 1973 volgde (vol. 8, pl. IV, fig. 117). Dr. F. Kasy deelde mij bovendien mee, dat zich in de collectie van het Naturhistorisches Museum te Wenen een exemplaar van Arles in het Rhônedal bevindt, wat ongetwijfeld een verrassing voor de Franse lepidopterologen zal zijn.

Uit West-Duitsland zijn twee vindplaatsen bekend. Gross (1969: 151) ving 13.VI.1969 een exemplaar in een „Auwald" (broekbos) aan de benedenloop van de Main tussen Mainz en Frankfurt. Heuser & al. (1971: 76) vermelden een *acutellus*, die op 17.VII.1963 in het Auwald van Berghausen in de Pfalz werd gevangen.

Deze sterk verbrokkelde Westeuropese verbreiding doet me denken aan de eveneens in vochtige terreinen thuis horende *Chariaspilates formosaria* (Eversmann) (Geometridae), die intussen al uit onze fauna verdwenen is (Lempke, 1953: 261).

Meer naar het zuidoosten van Europa worden de vindplaatsen talrijker. Minà-Palumbo & Failla-Tedaldi (1889: 111) vermeldden de vangst van *acutellus* op Sicilië. Het Naturhistorisches Museum te Wenen bezit exemplaren van Santa Anastasia, Lazio en Fondi in Zuid-Italië en van Monfalcone bij Triëst. In Oostenrijk werd de vlinder voor het eerst vermeld door Höfner (1878: 116) van Wolfsberg in Karinthië, toen nog onder de foutieve naam *Botys cilialis*, maar in 1885: 220 gecorrigeerd in de juiste soortnaam. De soort is nu verder bekend van Moosbrunn ten zuidoosten van Wenen, het Marchfeld ten noordoosten van de stad en van de Neusiedlersee (Dr. F. Kasy in litt.). Hrubý (1964: 462) noemt één vindplaats in het westen van Slowakije. Von Szent-Ivany & Uhrik-Mészáros (1942: 170) sommen een 13-tal Hongaarse vindplaatsen op. Gozmány (1963: 235) vermeldt de vlinder van Hongarije en Joegoslavië, maar geeft geen verdere

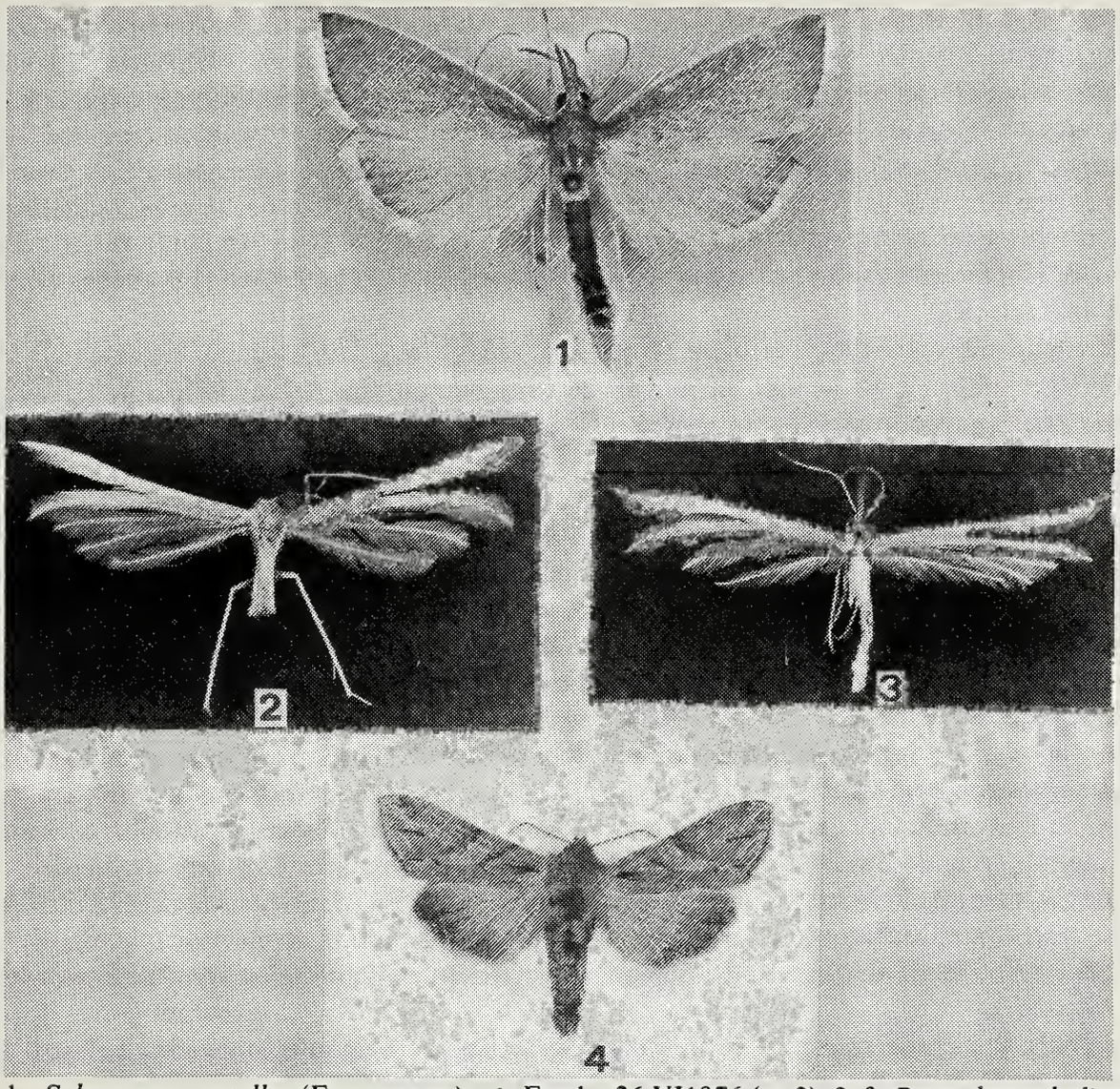

Fig. 1. *Sclerocona acutellus* (Eversmann), ♂, Eerde, 26.VI1976 (× 2). 2, 3. *Pterophorus baliodactylus* Zeller; 2. ♀, Cadier en Keer, 7.VII.1965, 3. ♂, Yerseke, 29.VI.1976 (beide × 2). 4. *Cucullia fraudatrix,* Eversmann, ♂, „Rossia" (natuurlijke grootte). Foto's: J. Huisenga.

bijzonderheden. In de Catalogus van Staudinger & Rebel (1901 (2): 59) wordt o.a. nog Istrië en Taurus (in Klein-Azië) vermeld. Popescu-Gorj en zijn medewerkers hebben diverse malen over het voorkomen van *acutellus* in Roemenië geschreven (1967, 1972, 1974). In de publicatie van 1967 (p. 177) wordt de soort gekarakteriseerd als een „élément caractéristique des régions marécageuses, largement répandu dans le pays". In Rusland is *acutellus* vermeld of bekend van het Gomeldistrict (in het oosten van Wit-Rusland), de Krim, Taganrog en Armenië. Het Zoölogisch Instituut te Leningrad heeft bovendien materiaal van Dombas (Noorwegen!), Ismailia (aan het Suezkanaal) en Centraal-Azië (Mr. P. Ivinskis in litt.). Romanoff (1887: 39) vermeldt een ♀ van de omgeving van Tbilisi (= Tiflis, in het zuiden van Kaukasië). Luh & Kuan (1950) geven Centraal- en West-China. Mutuura tenslotte (1971: 127, fig. 660) vermeldt voor Japan een geheel afwijkend biotoop: steppe-achtige zonnige plaatsen, V-VIII, bekend van de eilanden Hokkaido, Honsjoe en Sjikokoe, ook van Korea en Siberië (vertaling van de Japanse tekst van Mr. P. Ivinskis). De goede kleurenfoto laat onmiskenbaar zien, dat de Japanse populaties niet tot de Europese nominaatvorm behoren.

Over de biologie van *acutellus* is niets bekend. Het snel vervettende abdomen van het ♂ zou er op kunnen wijzen, dat de rups een stengel- of wortelbewoner is. Genus en soort kunnen in de Naamlijst voorlopig het beste geplaatst worden na *Microstega* (p. 37, rechts).

Pterophorus baliodactylus Zeller (Pterophoridae). Bij het rangschikken van de tot deze familie behorende exemplaren in de collectie van het Instituut voor Taxonomische Zoölogie te Amsterdam vond ik in een doos met allerlei materiaal een exemplaar van een vedermot,

waarboven een stukje papier met de naam *baliodactylus* geprikt was. Bij controle bleek deze naam juist te zijn. De vlinder was 9.VII.1968 te Maastricht door B. van Aartsen gevangen. Ergens anders trof ik een Pterophoride aan, waarvan blijkens een etiket door Helmers een genitaalpreparaat gemaakt was. Toen ik kort geleden zijn preparaten ontving en zijn nr. 2049 kon controleren, bleek ook dit een *baliodactylus* te zijn. In de bursawand bevinden zich twee lange aan het ene uiteinde gaffelvormig vertakte signa, waaraan het ♀ te herkennen is. Stellig moet Helmers geweten hebben met welke soort hij te doen had, maar geen van beide vangsten is ooit vermeld. Het tweede exemplaar stamt van Cadier en Keer, 7.VII.1965, en is eveneens afkomstig van Van Aartsen.

De rups leeft op Wilde marjolein (*Origanum vulgare* L.). Hij komt in augustus uit het ei, overwintert klein en zit in mei en juni in de topscheuten van de voedselplant. Hij vreet de stengel aan, waardoor de top van de scheut gaat hangen en verwelkt, en eet 's nachts van de jonge bladeren (Beirne, 1952: 179).

Aan een gedeelte van de Oosterscheldedijk bij Yerseke bevindt zich aan de landzijde een mooie vegetatie van Marjolein. Toen ik daar 29.VI.1976 was, heb ik met het net vooral in en bij deze planten gesleept en het lukte me vier vedermotjes in handen te krijgen. Van het meest afgevlogen ♂ maakte ik een genitaalpreparaat. Dit stemde overeen met de tekst en figuur, die Pierce en Metcalfe (1938) en Hannemann (1977) van *baliodactylus* geven, zodat we nu al drie Nederlandse vindplaatsen kennen. Ongetwijfeld zullen er vooral in Zeeland en in Zuid-Limburg wel meer zijn.

Pterophorus baliodactylus is een vrij kleine licht gekleurde en nauwelijks getekende soort. De voorvleugels zijn heel licht geelachtig. Voorbij het midden van de costa staat een klein donker vlekje dat bij wat oudere exemplaren, zoals de beide afgebeelde, niet of nauwelijks te zien is, en het uiteinde van de twee veren is witachtig. De achtervleugels zijn wat donkerder, meer grijsachtig, met iets lichtere uiteinden. Een fraaie afbeelding is die in de heruitgave in 1954 van Beirne's boek met verbeterde platen (niet naar foto's zoals in 1952, maar naar tekeningen van S. N. A. Jacobs). De vlinder is afgebeeld op pl. 15, fig. 11 (niet 12, de tekst voor deze twee figuren is verwisseld!).

De soort is uit alle omringende gebieden waar de voedselplant voorkomt, bekend. In de Naamlijst hoort hij na *Pterophorus tridactyla* (Linnaeus) te staan.

Cucullia fraudatrix Eversmann (Noctuidae). De heer J. Lukkien stuurde me een Noctuide die hij 6.VIII.1975 te Ruurlo op licht gevangen had en die hij niet thuis kon brengen. Volgens de habitus moest het een *Cucullia* zijn en bij determinatie bleek het *C. fraudatrix* te zijn, die tot dusver nog niet in Nederland aangetroffen was. Het is een mooi gaaf exemplaar, dat echter niet afgebeeld is, omdat tijdens het versturen de sprieten afgebroken waren doordat een andere vlinder in het doosje los geraakt was. In plaats daarvan is nu een Russisch exemplaar uit de collectie van het Instituut voor Taxonomische Zoölogie genomen, waar geen bezwaar tegen was omdat de soort in Europa althans niet geografisch variëert. Zij is makkelijk te herkennen aan de scherp tegen de grijsachtige grondkleur afstekende zwarte lengtestrepen der voorvleugels.

Eversmann (1837: 43) beschreef *fraudatrix* naar exemplaren die gevangen waren bij Orenburg en Kazan. Oorspronkelijk was het een Aziatische en Oosteuropese soort, die omstreeks 1930 echter duidelijk naar het westen begon op te dringen. Urban & Urbahn (1939: 532) schrijven dat de vlinder in 1933 voor het eerst in Pommeren gevangen werd, terwijl de rupsen daarna regelmatig van Bijvoet (*Artemisia vulgaris* L.) geklopt werden. Ze bleken echter sterk geparasiteerd en moeilijk te kweken te zijn. Sinds 1950 is *fraudatrix* bekend uit de mark Brandenburg, ook van Wolgast en het eiland Usedom (Urbahn, 1958: 150). Cleve (1956: 30) vond de vlinder in Berlijn herhaaldelijk op verlichte etalageruiten. *Artemisia vulgaris* was toen een heel gewone plant op de ruïnes van de stad, die nu echter verdwenen zijn en daarmee ook de planten. De Lattin (1958) schrijft, dat de soort in 1958 in Pevestorf aan de Elbe (in het noorden van Hannover) werd gevangen. Warnecke (1958) besprak uitvoerig het opdringen van *fraudatrix* en vermeldde, dat de vlinder in juli 1958 ook te Magdeburg was aangetroffen. In juli 1970 werden vier exemplaren te Klempau, 10 km zuidoost van Lübeck, gevangen (Kempas, 1972).

In Denemarken werd *fraudatrix* voor het eerst in 1949 op Bornholm aangetroffen, daarna op diverse plaatsen op dit eiland en ook op Sjælland (Seeland) en Falster (Hoffmeyer, 1962: 143) en in 1973 tenslotte op Fyn (Funen) (Kaaber, 1974: 109).

De Nederlandse vindplaats is nu dus de meest westelijke. Of er meer pogingen zullen volgen het areaal zover uit te breiden moeten we afwachten. De soort hoort in de Naamlijst na *Cucullia absinthii* (Linnaeus).

ACKNOWLEDGEMENTS

Thanks are due to Drs. J. H. Kuchlein and Monsieur H. Marion for their assistance in identifying *Sclerocona acutellus*, to Dr. F. Kasy and Mr. P. Ivinskis, Vilnius (Wilna, Lithuanian SSR) for their information about the distribution of this species, to Dr. E. Urbahn for his information on *Cucullia fraudatrix*, and to Mr. J. Huisenga for his excellent photos.

LITERATUUR

Beirne, B. P., 1952. *British Pyralid and Plume Moths*: 1—208, fig. 1—189, pl. 1—16 (in 1954 uitgegeven met verbeterde platen). F. Warne & Co, London, New York.

Cleve, K., 1956. Bemerkenswerte Beobachtungen von Nachtschmetterlingen in Berlin in den Jahren 1954 und 1955. — *Mitt. Dt. ent Ges.* 15: 30.

Duponchel, P. A. J., *in* J. B. Godart, 1836. Histoire naturelle des Lépidoptères ou Papillons de France, Nocturnes 7: 1—384, pl. 267—286. Méquignon-Marvis, Paris.

Eversmann, E., 1837. Kurze Notizen über einige Schmetterlinge Russlands. — *Bull. Soc. Nat. Moscou* 11 (6): 29—66.

————, 1842. Quaedam Lepidopterorum species novae, in Rossia orientali observatae, nunc descriptae et depictae. — *Bull. Soc. Nat. Moscou* 15: 543—565, pl. V, VI.

————, 1844. *Fauna Lepidopterologicae Volga-Uralensis*: I—XIV, 1—633. Casani, Typis Universitates.

Gozmány, L., 1963. Molylepkek VI (Microlepidoptera VI). — *Fauna hung.* 65: 1—289, fig. 1—135.

Gross, F. J., 1969. Bemerkenswerte Beobachtungen zur Mikrolepidopterenfauna der Umgebung von Wiesbaden. — *Jb. nassau. Ver. Naturk.* 100: 150—152.

Hannemann, H.-J., 1977. Kleinschmetterlinge oder Microlepidoptera III. Federmotten (Pterophoridae) Gespinstmotten (Yponomeutidae) Echte Motten (Tineidae). — *Tierw. Dtl.* 63: 1—273, fig. A1—A16, 1—148, pl. 1—17. Gustav Fischer Verlag, Jena.

Herrich-Schäffer, G. A. W., 1848—1851. *Systematische Bearbeitung der Schmetterlinge von Europa* 4: 1—288, fig. 1—165. G. J. Manz, Regensburg.

Heuser, R., H. Jöst & R. Roesler, 1971. Die Lepidopterenfauna der Pfalz V Die Zünsler. — *Mitt. Polichia pfälz. Ver. Naturk. NatSchutz* [3], 18: 11—85.

Höfner, G., 1878. Die Schmetterlinge des Lavantthales und der beiden Alpen „Kor- u. Saualpe". — *Jb. naturh. Landesmus. Kärnten* 13: 119—147.

————, 1885. Die Schmetterlinge des Lavantthales und der beiden Alpen „Kor- u. Saualpe". IV. Nachtrag. — *Jb. naturh. Landesmus. Kärnten* 17: 217—226.

Hoffmeyer, S., 1962. *De Danske Ugler*. 2de ed.: 1—387, fig., pl. 1—33. Universitetsforlaget, Aarhus.

Hrubý, K., 1964. *Prodromus Lepidopter Slovenska*: 1—962, 14 kaarten. Slovenská Akadémia Vied, Bratislava.

Hübner, J., [1796—1832]. *Sammlung europäischer Schmetterlinge* 6, Pyralides: 1—33, pl. 1—207. Augsburg. Private ed.

Kaaber, S., 1974. Fund af storsommerfugle fra Danmark i 1973. — *Flora Fauna* 80: 105—112.

Kempas, 1972, C. fraudatrix Ev. jetzt auch in der Umgebung Lübecks. — *Bombus* 2: 206.

Lattin, G. de, 1958. Cucullia fraudatrix Ev. bei Pevestorf. — *Bombus* 2: 9.

Lederer, G., 1863. Beitrag zur Kenntniss der Pyralidinen. — *Wien. ent. Monatschr.* 7: 243—280, 331—502.

Lempke, B. J., 1953. Catalogus der Nederlandse Macrolepidoptera XI. — *Tijdschr. Ent.* 95: 197—319.
————, 1976. Naamlijst van de Nederlandse Lepidoptera. — *Bibl. k. ned. natuurh. Veren.* 21: 1—100.
Lhomme, L., 1935. Catalogue des Lépidoptères de France et de Belgique, II, fasc. 1: 1—172. Private ed.
Luh C.-J. & Kuan H.-C., 1950. The Chinese genera of Pyralididae. — *Annls ent. sin.* 1: 95—116, fig. 1—27.
Marion, H., 1966. Révision des Pyraustidae de France (suite). — *Alexanor* 4: 365—372.
————, 1973. Révision des Pyraustidae de France (suite). — *Alexanor* 8: 71—78, pl. N, O, IV.
Meyrick, E., 1890. On the classification of the Pyralidina of the European fauna. — *Trans. ent. Soc. London* 1890: 429—492, pl. XV, fig. 1—32.
Minà-Palumbo, F. & L. Failla-Tedaldi, 1889. Materiali per la fauna lepidotterologica della Sicilia. — *Naturalista sicil.* 8: 105—115.
Mutuura, A., 1971. Pyralidae, *in*: T. Esaki et al., *Icones Heterocerorum Japonicum* 1: 83—147. Hoikusha, Osaka.
Pierce, F. N. & J. W. Metcalfe, 1938. *The genitalia of the Pyrales with the Deltoids & Plumes*: I—XIII, 1:69, pl. [1], 1—29. Oundle. Private ed.
Popescu-Gorj, A. & I. Nemes, 1967. Les microlépidoptères de la région de Suceava (Roumanie). — *Trav. Mus. Hist. nat. „Gr. Antipa"* 5: 147—184, pl. I, II.
Popescu-Gorj, A., V. Olaru & I. Drăghia, 1972. Lepidoptera, *in:* l'Entomofauna du „Grind" de Caraorman (Delta du Danube). — *Trav. Mus. Hist. nat. „Gr. Antipa"* 12: 181—206.
Popescu-Gorj, A. & I. Drăhgia, 1974. Lepidoptera, *in*: l'Entomofauna du „Grind" Saraturile-St. Gheorghe (Delta du Danube). — *Trav. Mus. Hist. nat. „Gr. Antipa"* 14: 157—173.
Romanoff, N. M., 1887. Les lépidoptères de la Transcaucasie, troisième partie. *In*: *Mémoires sur les Lépidoptères* 3: 1—49. St. Petersbourg. Private ed.
Staudinger, O. & H. Rebel, 1901. *Catalog der Lepidopteren des Palaearktischen Faunengebietes.* I—XXX, 1—411, 1—368. R. Friedländer & Sohn, Berlin.
Szent-Iványi, J. von & T. Uhrik-Mészáros, 1942. Die Verbreitung der Pyraliden (Lepidopt.) im Karpatenbecken. — *Annls hist.-nat. Mus. natn. hung.* 35: 105—196, pl. IV.
Urbahn, E., 1958. Faunistisch interessante Falterarten in Deutschland. *NachrBl. Oberlaus. Insektenfr.* 2 (11): 149—150.
Urbahn, E. & H., 1939. Die Schmetterlinge Pommerns. — *Stettin. ent. Ztg.* 100: 186—826.
Warnecke, G., 1958. Neue Ausbreitung der Cucullia fraudatrix Ev. in Mitteleuropa. — *Z. wien. ent. Ges.* 43 (2): 22—25, kaart.

Plantage Middenlaan 64, 1018 DH Amsterdam, the Netherlands.

UYTTENBOOGAART-ELIASEN STICHTING. U wordt er aan herinnerd dat binnenkort de vergadering zal zijn van het bestuur van de Uyttenboogaart-Eliasen Stichting. Wanneer u een aanvrage wilt indienen, moet deze voor 15 april/resp. november in het bezit zijn van de secretaris, Drs. W. van de Wardt, p/a Bank Mees & Hope NV, Herengracht 548, Amsterdam-C.

LEPTURA SANGUINOLENTA LINNAEUS (COL., LUCANIDAE). Van deze zeldzame kever, waarvan ik nog nooit een exemplaar in de natuur zag, vingen we in het Rijsterbos op 11 en 12 juni 1977 vier stuks, twee ♂ en twee ♀. Ik had nog geen gelegenheid de literatuur en de collecties te raadplegen, maar Everts (Coleoptera Neerlandica 2: 355, 1901) schrijft: „Eenmaal een ♂ bij Rijs in Gaasterland". Dat is dus een waarneming, die ruim driekwart eeuw oud is, en van dezelfde vindplaats.

Volgens Reitter (Fauna Germanica, Käfer Deutschen Reiches 4: 18, 1912) is het een soort, die in bergbossen voorkomt.

E. A. M. Speijer, Stephensonstraat 30, Den Haag.